Dosarul nr. 3-1155/2025
2-25063944-12-3-07052025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

04 martie 2026 mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani)
În componența:
Președintele ședinței, judecător Cristina Panfil
Grefier Eugenia Dîrțu

examinând în ședință de judecată publică, cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de Ureche Corneliu către Consiliul pentru Egalitate privind anularea actului administrativ individual defavorabil.

c o n s t a t ă :

Argumentele participanților la proces:

La data de 07 mai 2025, Ureche Corneliu s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Consiliul pentru Egalitate privind anularea actului administrativ individual defavorabil.

În motivarea acțiunii reclamantul Ureche Corneliu a indicat că, a sesizat la Consiliul pentru egalitate cu o cerere prin care, constatând încălcarea gravă a drepturilor și intereselor ocrotite de lege, în calitate de salariat al IMPS Institutul Oncologic, în special hărțuirea la locul de muncă de către administrația instituției, a solicitat examinarea multiaspectuală a circumstanțelor expuse, constatarea contravenției prevăzute de art.70^2 Cod contravențional și sancționarea persoanelor vinovate

Cererea a fost recepționată de Consiliul pentru egalitate, care la data de 27.02.2025 a solicitat informații suplimentare, materiale, răspunsuri ale administrației IMPS Institutul Oncologic.

La data de 05 martie 2025 au fost expediate în adresa Consiliului materiale relevante, copii autentificate ale actelor deținute de reclamant la acel moment.

Iar cu referire la unele aspecte clarificarea cărora a fost cerută de Consiliu de la reclamant a fost prezentată poziția scrisă.

La 15.04.2025 reclamantul Corneliu Ureche a recepționat prin intermediul oficiului poștal de la domiciliu decizia nr.14/25 din 27 martie 2025, împreună cu scrisoarea de însoțire 03/556 din 07 aprilie 2025.

Potrivit deciziei indicate, plângerea a fost declarată inadmisibilă, decizia cu drept de contestare în termen de 30 zile la Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani.

Pentru a decide astfel, Consiliul după 2 luni de examinări, a constatat că plângerea nu conține toată informația prevăzută la art.13 alin.(2) din Legea nr.121/2012.

Astfel, Consiliul a notat că cererea și actele prezentate nu conțin informații, acte, dovezi cu referire la criteriul protejat în baza căruia s-ar fi produs faptele invocate a fi discriminatorii și nici cu referire la persoanele care ar fi fost tratate mai favorabil la acordarea concediilor anuale de odihnă, din cont propriu și în legătură cu motive de ordin personal sau familial.

Decizia în cauză este neîntemeiată, prin urmare ilegală, fiind pasibilă anulării, iar autoritatea administrativă urmând a fi obligată să realizeze un control veritabil, obiectiv și multiaspectual, în vederea prevenirii și combateri discriminării, precum și asigurarea egalității tuturor persoanelor, în speță a dlui Corneliu Ureche în cadrul IMSP Institutul Oncologic unde acesta activează și îndeplinirea obligației pozitive a statului Republicii Moldova asumate prin actele internaționale

În speță, constată atitudinea inexplicabilă a unei autorități administrative, care fiind sesizată în modul prevăzut de lege, fiindu-i expediate toate actele deținute de reclamant, a solicitat informații și acte pe care reclamantul nicidecum nu le poate deține referitoare la alte persoane angajate al IMPS Institutul Oncologic, după care limitându-se la utilizarea unor sintagme șablonate, a decis inadmisibilitatea plângerii, fără a efectua o examinare propriu zisă.

Reclamantul Corneliu Ureche a prezentat Consiliului poziția sa scrisă, confirmată prin copii autentificate de acte care denotă o atitudine de discriminare și hărțuirea acestuia la locul de muncă, de către administrația IMPS Institutul Oncologic în persoana directorului R.Baltaga, șefului secției S.Chelaru, altor angajați ai secției resurse umane, secției juridice care execută indicațiile directorului, iar Consiliul a decis inadmisibilitatea deoarece acesta nu ar fi indicat criteriul protejat și nici celelalte persoane care sunt favorizate în raport cu el.

Potrivit pct.19 din Regulamentul de activitate al Consiliului pentru egalitate, aprobat prin Legea nr.298/2012, în exercitarea atribuțiilor de prevenire și eliminare a discriminării și de asigurare a egalității tuturor persoanelor care se consideră victime ale discriminării, Consiliul adoptă decizii, avize consultative, acte de constatare, acorduri de conciliere și alte acte, întocmește demersuri și sesizări, elaborează studii și rapoarte, prezintă informații și depune solicitări.

În speță, Consiliul a ezitat să își îndeplinească atribuțiile prevăzute de lege, adoptând decizia de inadmisibilitate pe motiv formal, a încălcat drepturile reclamantului Corneliu Ureche.

Potrivit pct.32 din Regulament, în vederea sancționării faptelor discriminatorii, Consiliul: c) intervine pe lîngă organele corespunzătoare cu demersuri de intentare a proceselor disciplinare în privința persoanelor care au comis în activitatea lor fapte discriminatorii; d) constată și, după caz, examinează contravenții în conformitate cu prevederile Codului contravențional; e) sesizează organele de urmărire penală în cazul săvîrșirii unor fapte discriminatorii ce întrunesc elemente ale unei infracțiuni.

Citează pct. 34 și 35 din Regulament, potrivit cărora, proiectul procesului-verbal cu privire la contravenție se întocmește de membrul Consiliului căruia i-a fost repartizată plîngerea în conformitate cu prevederile pct.47 sau de membrul Consiliului care a înaintat nota de autosesizare.

Procesul-verbal cu privire la contravenție se aprobă cu votul a 3 membri ai Consiliului și se semnează de membrii care au participat la aprobarea acestuia.

Susține că, prin emiterea ilegală a deciziei Consiliului pentru egalitate privind inadmisibilitatea plângerii, anularea căruia se solicită, prin refuzul acestei autorități administrative finanțate de la bugetul de stat, având obligațiile stabilite prin Legile nr.121 și 298 din 2012, Codul administrativ, Constituția Republicii Moldova alte acte naționale și internaționale la care Republica Moldova este parte, de a realiza o verificare veritabilă a circumstanțelor expuse , de a fi auzit, de a i se crea condiții de muncă egale cu alți colegi de muncă medici de același profil și specializare, reclamantului Corneliu Ureche i s-a cauzat stare de stres și profunde suferințe psiho-emoționale, care au afectat starea de sănătate a acestuia, motiv pentru care se solicită încasarea prejudiciului moral de la autoritatea administrativă.

Subliniază că, decizia contestată cade sub incidența art.10, art.11 alin.(1) lit.a) din Codul administrativ, fiind emisă de către o autoritate publică și care afectează drepturile și interesele legitime ale petentului, în speță: - dreptul constituțional la muncă (art.43 din Constituție); - dreptul constituțional la asistență (art.47 din Constituție); - dreptul la un proces echitabil; - dreptul la viață privată, prin restricția de a forma și dezvolta relații cu alte ființe umane de natură profesională (cauza C. împotriva Belgiei, Hotărârea CtEDO din 07.08.1996; cauza Pretty împotriva Marii Britanii, nr.2346/02).

Citează prevederile art.31 din Codul administrativ.

Luând în considerație circumstanțele expuse supra, constată lipsa motivelor și argumentelor, confirmate prin probe în sprijinul soluției de inadmisibilitatea a plângerii reclamantului Corneliu Ureche.

Prin urmare, reclamantul Ureche Corneliu solicită anularea Deciziei Consiliului pentru egalitate nr. 14/25 din 27.04.2025, privind declararea inadmisibilității plângerii reclamantului Corneliu Ureche și obligarea examinării în fond a plângerii reclamantului Corneliu Ureche, a constata discriminarea și hărțuirea acestuia la locul de muncă și intervenirea în vederea apărării drepturilor prin modalitățile prevăzute de lege.

La data de 27 iunie 2025, din partea autorității publice pârâte Consiliul pentru Egalitate a parvenit referința pe marginea acțiunii prin care solicită respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată. (f.d.52-54)

În motivarea poziției sale a indicat că, în conformitate cu art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale. În acest sens, subliniază că domeniul de activitate al Consiliului este reglementat de Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității și de Legea nr. 298/2012 cu privire la activitatea Consiliului pentru egalitate.

Astfel, opinează că prin declararea plângerii inadmisibile prin emiterea deciziei pe cauza nr. 14/25, Consiliul și-a exercitat dreptul discreționar în limitele legale și conform scopului acordat prin lege. Or, Consiliul atrage atenția asupra prevederilor art. 14^1 din Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității, care reglementează expres cazurile când plângerea urmează a fi declarată inadmisibilă. Totodată, potrivit pct. 61 din Regulamentul de activitate al Consiliului

aprobat prin Legea nr. 298/2012, Consiliul soluționează plângerea prin adoptarea unei decizii. Deci, prin decizia emisă pe cauza nr. 14/25, declarând plângerea reclamantului ca fiind inadmisibilă, Consiliul a acționat strict în conformitate cu prevederile legale și în limitele competenței. Prin urmare, cu certitudine susține că declararea unei plângeri inadmisibile se încadrează în exercitarea dreptului discreționar în limitele legale.

Referitor la motivele de fapt și de drept pe care reclamantul își întemeiază acțiunea. Consiliul comunică că, la data de 17 ianuarie 2025, cu completările ulterioare, Consiliul a înregistrat plângerea dlui Corneliu Ureche (reclamantului) privind pretinsa discriminare, fiind în acest sens inițiată procedura administrativă pe marginea plângerii, căreia i s-a atribuit numărul de cauză 14/25. în plângerea depusă, petiționarul - medic chirurg-oncolog în cadrul Secției Mamologie a IMSP Institutul Oncologic, a deplâns hărțuirea la locul de muncă din partea conducerii instituției, manifestată prin transferuri și detașări ilegale, excluderea de la activități profesionale, refuzul acordării concediilor, aplicarea de sancțiuni disciplinare nejustificate și lipsa transparenței privind anchetele de serviciu. Deși o parte dintre ordinile administrative prin care au fost dispuse aceste măsuri au fost anulate pe cale judecătorească, comportamentul abuziv al administrației Institutului Oncologic ar fi continuat în privința sa prin aplicarea de noi sancțiuni disciplinare fără transparență și refuzul în acordarea concediilor legale. De asemenea, a menționat că și în perioada premergătoare depunerii plângerii la Consiliu tocmai ar fi vizat de o nouă anchetă de serviciu nefondată. Astfel, a solicitat Consiliului inițierea unui proces contravențional pentru investigarea faptelor și sancționarea celor responsabili.

Examinarea plângerii a condus Consiliul la concluzia că aceasta nu conține fapte care permit stabilirea prezumției existenței unui fapt de discriminare. Prin urmare, Consiliul a finalizat procedura administrativă inițiată la plângerea reclamantului prin emiterea la data de 27 martie 2025 a deciziei pe cauza nr. 14/25, prin care a declarat plângerea inadmisibilă în baza art. 14^1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității.

Subliniază că, procesul soluționării plângerilor depuse la Consiliu este reglementat de prevederile Legii nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității. Potrivit art. 14^1 alin. (1) lit. a) din Lege, Consiliul este obligat să declare inadmisibile acele plângeri care nu conțin fapte care permit stabilirea prezumției existenței unei situații discriminatorii. Deci, în virtutea competențelor sale, Consiliul trebuie să verifice dacă informațiile prezentate în plângere întrunesc condițiile necesare pentru a contura o presupusă discriminare. Această analiză se bazează pe datele furnizate de petiționar. Omisiunea etapei de evaluare a admisibilității plângerii, ar echivala cu încălcarea procedurii prevăzute de lege.

Susține că, analiza juridică a unui caz de pretinsă discriminare impune, în primul rând, aprecierea noțiunii de „prezumție” din perspectiva cadrului legal pertinent speței. Așadar, prezumția rezidă în determinarea existenței unor elemente factuale suficiente și coerente care să indice posibilitatea unui comportament nedorit sau tratament mai puțin favorabil bazat pe un criteriu protejat sau, altfel spus, pe o caracteristică obiectivă și identificabilă, care a determinat comportamentul discriminator. Consiliul accentuează că, în cazurile de discriminare, criteriul protejat reprezintă unul din elementele constitutive de bază care determină existența unei fapte

de discriminare. Cu alte cuvinte, criteriul protejat reprezintă elementul care generează tratamentul discriminator și care nu ar trebui să aibă relevanță în exercitarea unui drept, libertăți, interes legitim sau beneficiu prevăzut de lege. în lipsa a cel puțin acestui element, nu poate fi instituită prezumția existenței unei fapte de discriminare.

Consiliul menționează că plângerea reclamantului a fost soluționată în conformitate cu art. 2,13 și 141 din Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității. Prin urmare, Consiliul trebuia să verifice dacă alegațiile din plângere pot caracteriza elementele constitutive ale unei forme de discriminare din cele prevăzute la art. 2 din Legea 121/2012. Respectiv, în urma analizării circumstanțelor prezentate în cauza nr. 14/25 (fila nr. 1-4 dosar administrativ), Consiliul a constatat că situația relatată nu întrunește condițiile necesare pentru a fi calificată drept discriminare prin prisma nici a unei forme reglementate. La fel, plângerea depusă de reclamant nu conținea toată informația prevăzută de art. 13 alin. (2) din Legea nr. 121/2012. Consiliul precizează că reclamantul nu a indicat criteriul protejat în baza căruia ar fi fost discriminat și nu a prezentat informații cu privire la persoanele care ar fi fost tratate mai favorabil în comparație cu acesta.

Întrucât omiterea prezentării informațiilor menționate supra nu a permis Consiliului să instituie prezumția existenței unei fapte de discriminare, în vederea înlăturării neajunsurilor constatate, autoritatea publică pârâtă a expediat pe adresa electronică a reclamantului demersul nr. 03/315 din 27 februarie 2025, prin care a solicitat completarea plângerii cu informația necesară, oferind un termen de 10 zile pentru acționare. La expirarea termenului, reclamantul a prezentat un volum de informații suplimentare, însă Consiliul a constatat că și acestea nu conțin date, acte sau dovezi cu referire la criteriul protejat în baza căruia s-ar fi produs faptele invocate a fi discriminatorii și nici cu referire la persoanele care ar fi fost tratate mai favorabil la acordarea concediilor legale (de odihnă anuale, din cont propriu și în legătură cu motive de ordin personal și familial).

Deși, reclamantul a prezentat amplu o serie de acțiuni pe care le consideră hărțuitoare și discriminatorii (transferuri ilegale, refuzul acordării concediilor, sancțiuni disciplinare etc.), însă, pentru ca aceste fapte să fie calificate juridic în baza Legii nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității, ele trebuiau să fie legate de un criteriu protejat. Simpla invocare a unui comportament abuziv la locul de muncă, fără a demonstra legătura cu un criteriu de discriminare (rasă, sex, vârstă, dizabilitate etc.), nu permite Consiliului să intervină conform mandatului său. Accentuează că, în cazurile de discriminare, indiferent de forma de discriminare invocată, criteriul protejat reprezintă elementul fundamental. Lipsa criteriului de discriminare în pretinsele cazuri de tratare mai puțin favorabilă egalează cu lipsa faptei de discriminare. Respectiv, orice pretinsă deosebire, excludere, restricție ori preferință în drepturi sau libertăți, interese legitime și beneficii, care nu este determinată de criteriul/criteriile protejate de discriminare, nu cade sub incidența Legii nr. 121/2012.

Având în vedere această omisiune importantă, Consiliul opinează că a constatat în mod just că reclamantul a eșuat în sarcina sa cu privire la instituirea pe caz a prezumției existenței unei fapte de discriminare. Prin urmare, Consiliul corect a ajuns la concluzia că faptele deplânse nu

corespund criteriilor de admisibilitate reglementate la art. 14[1] alin. (1) lit. a) din Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității. În circumstanțele cauzei nr. 14/25, în lipsa faptelor care ar fi permis stabilirea cel puțin a prezumției existenței unui fapt de discriminare, Consiliul a fost în imposibilitate obiectivă de a constata discriminarea și, în consecință, de a iniția un proces contravențional pentru sancționarea celor responsabili.

Deși reclamantul a prezentat argumente suplimentare în susținerea plângerii, atitudinea Consiliului față de cele adițional comunicate nu poate fi calificată ca fiind una pasivă, ci dimpotrivă subliniază o abordare riguroasă și conformă legii. Susține că, este esențial de a se înțelege că procesul de examinare a unei plângeri implică o verificare amănunțită a tuturor circumstanțelor, iar lipsa unor date relevante poate duce, în mod justificat, la declararea inadmisibilității plângerii.

În particular, faptul că Consiliul a solicitat informații și acte suplimentare, chiar și referitoare la alte persoane angajate ale IMSP Institutul Oncologic, nu denotă o atitudine arbitrară (inexplicabilă, cum o denumește reclamantul), ci o diligență necesară în clarificarea situației de fapt a speței. O investigație completă și obiectivă impune colectarea tuturor datelor pertinente. Iar în acord cu prevederile art. 13 alin. (2) din Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității și pct. 56 din Regulamentul de activitate al Consiliului aprobat prin Legea nr. 298/2012, a ținut de responsabilitatea reclamantului să furnizeze toate elementele probatorii care să susțină afirmațiile sale. Mai mult, Consiliul nu a solicitat reclamantului informații amănunțite sau imposibil de prezentat în privința comparatorilor săi, din perspectiva aspectului protecției datelor cu caracter personal, ci doar să îi indice. De asemenea, dacă anumite documente nu puteau fi deținute de reclamant, era suficient ca acesta să indice sursa sau modalitatea prin care Consiliul le putea obține, facilitând astfel procesul de verificare. A pretinde că solicitarea unor astfel de informații și acte este o tactică obstructivă din partea Consiliului în examinarea plângerii, fără a demonstra un efort real de colaborare, este o abordare nejustificată.

În context, consideră imperios de a sublinia că sub pretextul pretenției imputate Consiliului de solicitare exagerată a completării plângerii sale, reclamantul distrage atenția asupra celui mai important detaliu - criteriul protejat care ar fi determinat pretinsele fapte de discriminare. Or, neindicarea acestui element de către dl Corneliu Ureche, decade din necesitatea de a supune atenției revendicările sale sub aspectul administrării probatoriului pe caz. A subliniat că misiunea Consiliului este de a asigura egalitatea, a preveni și combate discriminarea bazată pe criterii protejate enumerate explicit în art. 1 alin. (1) al Legii nr. 121/2012 (rasă, culoare, origine națională, etnică și socială, statut social, cetățenie, limbă, religie sau convingeri, vârstă, sex, identitate de gen, statut matrimonial, orientare sexuală, dizabilitate, stare de sănătate, statut HIV, opinie, apartenență politică, avere, naștere sau orice alt criteriu.). Definiția discriminării, conform art. 2 din Legea 121/2012, implică o deosebire, excludere, restricție sau preferință bazată pe aceste criterii protejate. Hărțuirea de asemenea, trebuie să vizeze lezarea demnității unei persoane pe baza criteriilor protejate. În speță, deși reclamantul a invocat acte de hărțuire la locul de muncă, el nu a reușit să conecteze aceste acțiuni la un criteriu protejat specific, esențial pentru calificarea faptelor ca discriminare în sensul legii. Fără această legătură, Consiliul nu poate

acționa în baza mandatului său specific, indiferent de pretinsa gravitate a situației de muncă reclamate, care, de altfel, poate fi redresată prin alte căi legale (de exemplu, litigii de muncă).

În ceea ce privește obiecția reclamantului referitoare utilizarea „sintagmelor șablonate" în decizia de inadmisibilitate emisă în cauza sa, menționează că este eronat să se considere că acest fapt echivalează cu o lipsă de analiză a situației deplânse. Deciziile Consiliului, cu precădere cele de inadmisibilitate, se fundamentează pe criterii legale clare și, adesea, sunt formulate într-un limbaj specific care reflectă aceste criterii. Esențial nu este stilul formulării, ci respectarea procedurilor și a temeiurilor legale care au condus la o astfel de soluție. O decizie de inadmisibilitate nu reprezintă în nici un caz o lipsă de analiză a problemei reclamate, ci o constatare că plângerea nu îndeplinește condițiile formale sau materiale. Acest lucru poate include lipsa unor informații esențiale, nerespectarea termenului de prescripție sau absența unei legături directe și fondate între faptele invocate și competența autorității ori domeniul de aplicare legii care îi reglementează activitatea. Prin urmare, argumentele reclamantului nu dovedesc în mod convingător nici lipsa de temei sau ilegalitatea deciziei Consiliului, nici atitudinea arbitrară sau lipsa de examinare din partea autorității. Reclamantul nu a adus probe concrete și argumente juridice solide pentru a susține afirmațiile sale.

Un alt aspect important pentru analiza cazului supus discuției este corelarea circumstanțelor speței cu practica Curții Europene a Drepturilor Omului (printre multe altele, a se vedea cauza D. H. și alții c. Republicii Cehe par. 82-84, par. 177, cauza Chassagnou și alții c. Franței par. 91-92,'cauza Timishev c. Rusiei par. 57), care a statuat în repetate rânduri că persoana care pretinde că a fost discriminată are sarcina de a prezenta suficiente dovezi pentru a permite stabilirea unei aparențe a faptului invocat. Doar după atingerea acestui prag minim de probatoriu, sarcina probei se^ poate inversa, iar pârâtul (reclamatul) va trebui să demonstreze că nu a existat discriminare. în aceeași ordine de idei, Consiliul consideră necesar să readucă în vizor și prevederile pct. 56 din Regulamentul de activitate al Consiliului aprobat prin Legea nr. 298/2012, potrivit cărora sarcina de a institui prezumția existenței unui fapt de discriminare revine petiționarului. Aceasta presupune că persoana care se consideră victimă a discriminării trebuie să descrie faptele și să prezinte probe, astfel încât să caracterizeze cumulativ fiecare element al formei de discriminare aplicabile situației sale particulare. Doar după instituirea unei prezumții de discriminare, Consiliul purcede la solicitarea poziției părții adverse și desfășurarea audierilor. Respectiv, dacă nu se instituie prezumția, reclamatul nu are ce combate, în consecință nu există nici un temei juridic de a cita și întruni părțile la o ședință de audieri. În aceste circumstanțe, membrii Consiliului în ședință de deliberare închisă adoptă decizia de inadmisibilitate a plângerii pe caza concreta.

În speță, după cum a fost demonstrat în cele descrise mai sus, dl Corneliu Ureche nu și-a exercitat sarcina probei sub aspectul instituirii prezumției existenței unui fapt de discriminare. Or, dânsul nu a comunicat criteriul protejat în baza căruia s-ar fi produs faptele deplânse a fi discriminatorii și nici persoanele care ar fi fost tratate mai favorabil ca dumnealui. Astfel, lipsa faptelor obligatorii și decisive pentru a contura o aparență rezonabilă de discriminare justifică soluția adoptată de Consiliu. Aceasta demonstrează aplicarea corectă a legii, deci acționarea în

deplin acord cu art. 14[1] alin. (1) lit. a) din Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității. Deși Consiliul a manifestat diligență solicitând informații suplimentare pentru a permite încadrarea juridică a plângerii, reclamantul nu a reușit să prezinte elementele esențiale necesare pentru a institui prezumția de discriminare. Nu este responsabilitatea Consiliului să identifice criteriul protejat sau să caute subiecții comparabili, ci este o obligație a petiționarului de a-și fundamenta corespunzător plângerea. Lipsa acestor informații nu poate fi imputată Consiliului ca o încălcare a drepturilor reclamantului sau că a existat o intenție arbitrară în examinarea plângerii, ci reflectă o deficiență în modul de formulare a plângerii inițiale și a completărilor ulterioare.

În cele ce urmează, Consiliul opinează că sunt declarative, neavând un suport probant elocvent, și pretențiile înaintate de reclamant în latura temeiniciei deciziei emise pe cauza nr. 14/25. Or, decizia Consiliului de a declara inadmisibilă plângerea este fundamentată juridic, având la bază prevederile art. 14[1] alin. (1) lit. a) din Legea nr. 121/2012. Consiliul a motivat declararea plângerii inadmisibile. însăși din simpla analiză a actului administrativ contestat, rezidă că acesta este unul motivat, s-a urmat procedura prevăzută în Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității și Legea nr. 298/2012 cu privire la activitatea Consiliului. Totodată, subliniază că Consiliul l-a motivat într-o manieră explicită, capabilă să permită controlul judiciar al instanței de contencios administrativ. în acest sens, Consiliul atestă că actul administrativ contestat conține temeiurile de fapt (pct. 1.1-1.8 din decizie) și de drept (pct. 2.1-2.2 din decizie), care au stat la baza emiterii acestuia. Consiliul atrage atenția în special asupra pct. 3.1-3.7 din decizie - partea motivată a deciziei, în care Consiliul în mod gradual explică concluzia sa cu privire la constatarea faptului că reclamantul a eșuat în instituirea în speță a prezumției existenței unei fapte de discriminare. Partea motivată a deciziei nu vine în contradicție cu partea dispozitivă a acesteia, constatările finale ale Consiliului reieșind coerent și unitar din motivare. Prin urmare, netemeinicia și lipsa de motivare a deciziei emise pe cauza nr. 14/25 nu poate fi invocată, necorespunzând realității.

În partea ce ține de invocarea încălcării drepturilor constituționale ale reclamantului de către Consiliu, este substanțial să se analizeze cu precizie legătura de cauzalitate dintre decizia de inadmisibilitate și pretinsele atingeri aduse acestor drepturi. Astfel, dreptul la muncă, consacrat de art. 43 din Constituție, se referă la libertatea fiecărei persoane de a-și alege ocupația sau locul de muncă și la condițiile de exercitare a acestuia. Reamintește că plângerea adresată Consiliului se referea la presupuse fapte de hărțuire și discriminare la locul de muncă, solicitând intervenția Consiliului pentru constatarea contravenției și sancționarea persoanelor vinovate. Decizia Consiliului s-a limitat la constatarea că plângerea nu îndeplinește cerințele legale, în special lipsa indicării criteriului protejat al discriminării și a informațiilor privind persoanele tratate mai favorabil. Această decizie nu afectează direct posibilitatea reclamantului de a-și exercita profesia sau de a contesta acțiunile angajatorului pe căi legale specifice dreptului muncii, așa cum de altfel a și făcut deja prin contestarea unor ordine ale directorului IMSP Institutul Oncologic, obținând anularea acestora prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2024. Aceste litigii de muncă, chiar dacă pot implica abuzuri, nu devin automat acte de discriminare în sensul

Legii nr. 121/2012, dacă nu se demonstrează că ele sunt motivate de unul dintre criteriile protejate. Consiliul nu este o instanță de judecată competentă să soluționeze litigiile de muncă, ci o autoritate specializată în combaterea discriminării.

Notează că, similar, dreptul la asistență așa cum este prevăzut de Constituție la art. 47, se referă, în general, la dreptul la măsuri de protecție socială. Este dificil de înțeles cum o decizie de inadmisibilitate ar putea priva în mod direct reclamantul de această formă de asistență. Reclamantul trebuie să demonstreze o legătură directă și neechivocă între motivul inadmisibilității și o restricționare efectivă a exercitării drepturilor sale constituționale. O simplă interpretare extensivă nu este suficientă pentru a susține o astfel de încălcare. Prin urmare, declararea de către Consiliu a inadmisibilității plângerii care nu intră în sfera sa de competență definită legal, în lipsa unui criteriu de discriminare, nu poate echivala cu încălcarea dreptului la muncă și la asistență socială.

Afirmația privind încălcarea dreptului la un proces echitabil trebuie, de asemenea, privită cu discernământ Principiul procesului echitabil implică, printre altele, accesul la justiție și dreptul de a fi ascultat. Decizia de inadmisibilitate emisă pe cauza nr. 14/25, în măsura în care este motivată în drept și fapt și respectă procedurile legale, nu contravine acestui principiu. Dimpotrivă, ea asigură ordinea și eficiența organizării cvasi-jurisdicționale a Consiliului. Reclamantul a avut posibilitatea de a sesiza autoritatea administrativă, iar decizia luată, chiar dacă este de inadmisibilitate, este rezultatul exercitării acestei posibilități. în plus, decizia Consiliului este expres prevăzută ca fiind susceptibilă de contestare directă în instanța de judecată, fără respectarea procedurii prealabile. Aceasta înseamnă că reclamantul are la dispoziție o cale eficientă și directă pentru a obține o revizuire judiciară a deciziei Consiliului și pentru a-și susține pretențiile în fața instanței de contencios administrativ. Instanța de judecată este cea care va analiza legalitatea deciziei Consiliului, dacă este corectă și dacă faptele invocate de reclamant întrunesc elementele unei fapte de discriminare. Prin urmare, dreptul de acces la justiție și la un proces echitabil nu a fost îngrădit, ci este pe deplin respectat și exercitat la moment de către reclamant.

La fel, susține că argumentul reclamantului, precum că decizia în cauza nr. 14/25 ar aduce atingere dreptului său la viață privată prin restricția de a forma și dezvolta relații profesionale, este o interpretare forțată în contextul deciziei de inadmisibilitate. Decizia Consiliului nu impune nici o restricție asupra interacțiunilor profesionale ale reclamantului. Dimpotrivă, actul administrativ vizat se referă la o deficiență în plângerea depusă la Consiliu. Problemele legate de relațiile profesionale ale reclamantului provin, conform propriilor sale afirmații, din motive necunoscute de la locul de muncă, fapte care ar trebui soluționate prin căi legale adecvate.

Consiliul își exprimă dezacordul și cu alegațiile reclamantului referitoare la faptul că, prin emiterea deciziei de inadmisibilitate, autoritatea publică pârâtă nu a realizat o verificare veritabilă a circumstanțelor cauzei, producându-i astfel stres și suferințe psiho-emoționale, afectându-i starea de sănătate, deci i-a cauzat un prejudiciu moral. Aici notează că, pretinsul prejudiciu moral invocat de reclamant nu este o consecință directă și imediată a deciziei de inadmisibilitate a plângerii, ci mai degrabă a situației pe care dânsul o descrie în general la locul

de muncă. Decizia Consiliului este un rezultat al aplicării riguroase a legii și nu ar trebui să fie considerată cauza principală a suferințelor sale psiho-emoționale.

Subsecvent, Consiliul reține că în art. 206 Cod administrativ sunt enumerate felurile acțiunilor în contencios administrativ, printre care nu se regăsește posibilitatea formulării pretenției accesorii de reparare a prejudiciilor. Mai mult, art. 224 alin. (1) Cod administrativ indică în mod limitativ hotărârile care pot fi luate de instanța de judecată examinând acțiunea în contencios administrativ, iar acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate nu poate fi atribuită la nici una din acțiunile indicate (acțiune în contestare, jacțiune în obligare, acțiune în realizare, acțiune în constatare, acțiune de control normativ). în al doilea rând, Consiliul atrage atenția la prevederile art. 60 alin. (3) Cod administrativ, care menționează că în cazul depunerii cererii privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat prin emiterea unui act administrativ individual sau normativ ilegal, termenul general începe să curgă din data în care hotărârea instanței de judecată prin care s-a anulat actul administrativ ilegal a rămas definitivă.

Astfel, concluzionează că pentru a fi examinată în procedura contenciosului administrativ solicitarea de acordare a prejudiciului sunt necesare de întrunit mai multe condiții, precum: rămânerea definitivă a hotărârii instanței de judecată prin care s-a anulat actul administrativ ca ilegal; depunerea cererii privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat prin emiterea unui act administrativ individual ilegal către autoritatea publică; emiterea de către autoritatea publică a unui act administrativ individual privind acordarea sau neacordarea despăgubirilor și respectarea procedurii prealabile. Subliniază că despre necesitatea depunerii unei cereri privind repararea prejudiciului la autoritatea publică ne arată în mod expres art. 167 alin.(4) Cod administrativ. Consiliul informează instanța că reclamantul nu a depus la Consiliu cerere privind repararea prejudiciului moral. Deci, Consiliul constată ca nu s-a urmat procedura stabilită de Codul administrativ pentru acordarea despăgubirilor. Respectiv, la această etapă procesuală, reclamatul este lipsit de orice temei de drept pentru înaintarea unei astfel de pretenții.

Cu referire la capătul de cerere ce vizează obligarea Consiliului de a emite un act administrativ individual favorabil reclamantului, comunică următoarele. Prin argumentele aduse supra, Consiliul consideră că a reușit să demonstreze pe deplin că plângerea reclamantului a fost examinată cu respectarea întocmai a cadrului legal relevant speței, iar pretențiile din acțiune sunt neîntemeiate. Din aceste considerente, Consiliul solicită instanței de judecată să respingă cererea reclamantului de a obliga Consiliul la emiterea unei alte decizii în conformitate cu revendicările acestuia, or simplul dezacord cu poziția Consiliului nu constituie temei de obligare a autorității să emită un alt act administrativ favorabil.

Mai mult ca atât, Consiliul atrage atenția că, acțiunea înaintată de către reclamant este una în obligare. În aceste împrejurări, instanța nu are împuternicirea de a obliga Consiliul să emită anume un act administrativ favorabil reclamantului. Instanța urmează să se expune asupra legalității actului administrativ contestat, ci nu a oportunității acestuia deoarece competența instanței de judecată în materia contenciosului administrativ nu permite substituirea autorității în exercitarea prerogativelor sale discreționarei. Or, statul de drept presupune respectarea principiului legalității, recunoscând, totodată, autorităților publice, să-și exercite puterea

discreționară, care reprezintă acea marjă de libertate lăsată la libera apreciere a unei autorități astfel ca, în vederea atingerii scopului indicat de legiuitor, să poată recurge la orice mijloc de acțiune în limitele competenței sale. Acționarea în instanță nu poate transforma în mod artificial natura și finalitatea procedurii desfășurate de Consiliu, cu atât mai mult cu cât decizia pronunțată a respectat în mod riguros cadrul legal aplicabil.

Relevante speței sunt și prevederile art. 53 și 54 ale Codului administrativ, care stabilesc că competența reprezintă totalitatea atribuțiilor acordate autorităților publice sau persoanelor din cadrul acestora prin lege sau alte acte normative. Competența se stabilește la momentul inițierii procedurii administrative. Modificarea dispozițiilor legale privind competența pe parcursul derulării procedurii administrative nu afectează competența stabilită inițial, cu excepția cazului în care autoritatea publică este desființată sau dacă pentru procedurile administrative în desfășurare legea prevede în mod expres transferul de competență. Competența materială poate fi generală sau specială și este reglementată prin lege. Dacă legea nu reglementează competența materială, competentă este autoritatea publică a cărei activitate este cea mai apropiată de natura raporturilor juridice. Conform art. 59 din Codul administrativ, activitatea administrativă se realizează numai de autoritatea publică competentă și în limitele competenței legale.

În același timp, remarca că în conformitate cu art. art. 11 alin. (1) din Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității, Consiliul este o autoritate bugetară autonomă, instituită în scopul prevenirii și combaterii discriminării și asigurării egalității. Consiliul acționează în condiții de imparțialitate și independență organizațională, funcțională, operațională și financiară față de orice autoritate publică, persoană fizică sau juridică, indiferent de tipul de proprietate și forma juridică de organizare, și față de orice persoană cu funcție de răspundere de orice nivel. În plus notează că, conform art. 12 alin. (1) din Legea nr. 121/2012, Consiliul are următoarele atribuții: lit. i) examinează plângerile privind discriminarea. Astfel, în opinia Consiliului, substituirea integrală a autorității publice cu obligarea Consiliului de a emite actele administrative individuale favorabile privind constatarea discriminării față de reclamantul Corneliu Ureche din partea IMSP Institutul Oncologic ar reprezenta o depășire a atribuțiilor, constituind o imixtiune în activitatea Consiliului.

Pe final, Consiliul concluzionează că a examinat plângerea reclamantului în strictă conformitate cu prevederile legislației care guvernează speța, iar dumnealui nu a invocat nici un temei plauzibil privind ilegalitatea actului administrativ contestat. Dezacordul formal al reclamantului cu actul administrativ emis de către Consiliu, nu este suficient și în măsură să conducă la admiterea acțiunii și anularea acestuia, aici decizia din 27 martie 2025 emisă pe cauza nr. 14/25. în special, reieșind din prevederile art. 137 alin. (1) din Codul administrativ, potrivit căruia autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul, Consiliul reiterează că și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Având în vederea argumentele și explicațiile aduse, în conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. f) Cod administrativ, Consiliul solicită respingerea integrală a acțiunii ca fiind neîntemeiată.

În ședința de judecată:

Reprezentantul reclamantului Ureche Corneliu, avocatul Vasiliu Sergiu, a susținut acțiunea depusă și a solicitat admiterea acesteia.

Reclamantul Ureche Corneliu în ședința de judecată nu s-a prezentat, interesele acestuia fiind reprezentate de către avocatul Vasiliu Sergiu.

Reprezentantul autorității publice pârâte Consiliul pentru Egalitate în ședința de judecată nu s-a prezentat, solicitând examinarea cauzei în lipsa sa.

Aprecierea instanței de judecată:

Examinând acțiunea reclamantului Ureche Corneliu, audiind explicațiile participanților la proces, studiind argumentele pârâtului, probele administrate în ansamblul şi interconexiunea lor, normele legii aplicabile, instanța de judecată constată că acțiunea este admisibilă şi pasibilă de a fi respinsă, din următoarele considerente.

Conform art. 2 alin. (1) din Codul administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanţilor la raporturile administrative, atribuţiile autorităţilor publice administrative şi ale instanţelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile şi obligaţiile participanţilor în procedura administrativă şi cea de contencios administrativ.

Potrivit art. 3 din Codul administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept. Conform art. 18 din Codul administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democraţia, garantarea drepturilor şi a libertăţilor persoanelor, precum şi obligaţiile acestora, satisfacerea necesităţilor sociale, realizarea competenţelor autorităţilor publice, funcţionarea lor legală şi în bune condiţii.

Conform art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Prin prisma art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Potrivit art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligaţii, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Totodată, conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a

probelor. Conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia.

Referitor la admisibilitatea acțiunii.

În sensul art. 20 și art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană poate înainta o acțiune în contencios administrativ, dacă revendică încălcarea prin activitatea administrativă a unei autorități publice a unui drept legitim sau a unei libertăți stabilită prin lege. Cu privire la acțiunea în contencios administrativ decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform Codului administrativ.

Astfel, decizia Consiliului pentru egalitate din 27 martie 2025, în cauza nr. 14/25 este un act administrativ individual emis în urma plângerii depuse de reclamantul Ureche Corneliu.

Instanța de judecată reține că admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Potrivit art. 17 din Codul administrativ prevede că drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Instanța menționează că la art. 17 se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea ”revendică încălcarea” din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Reclamantul are dreptul la înaintarea acțiunii în contencios administrativ ori de câte ori se deduce la o examinare în prima facie - circumstanțele din cererea sa, acte, dosar administrativ etc. – probabilitatea (posibilitatea) lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat.

Probabilitatea că dreptul subiectiv ar putea fi vătămat este prezumată de fiecare dată când o persoană este destinatar (art. 11 alin. (2) enunțul 1) al actului administrativ individual defavorabil sau este terț.

Reclamantul Ureche Corneliu este petentul ce a depus plângerea în urma căreia a fost emis actul administrativ contestat.

Noțiunea „revendică încălcarea” nu echivalează cu noțiunea „vătămarea dreptului”. ”Revendicarea încălcării” justifică dreptul reclamantului în sens procesual de a înainta acțiunea în contencios administrativ, iar „vătămarea dreptului” se dovedește prin probațiune, fiind o problemă de fond.

Astfel, constatarea vătămării dreptului de fiecare dată trebuie să fie un element de fond, altfel, acțiunea trebuie examinată în fond de către instanța competentă pentru a nu îngrădi accesul la justiție (art. 6 CEDO, art. 20 Constituția Republicii Moldova, art. 39 din Codul administrativ).

În conformitate cu art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, cu excepţia cazurilor prevăzute la alin. (2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ.

În temeiul art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, controlul de legalitate a actelor Consiliului pentru egalitate este de competența Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, deoarece aceste acte nu se regăsesc în excepțiile de la alin. (2) și (3) a art. 191 din Codul administrativ.

Astfel, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamantul Ureche Corneliu cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale.

Mai mult, acțiunea înaintată de către reclamantă reprezintă o acțiune în contestare, în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ. Obiectul acțiunii în contestare constă în anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual.

În sensul enunțat, art. 209 alin. (1) din Codul administrativ prevede că acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel.

Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Potrivit pct. 65 din Regulamentul de activitate al Consiliul pentru egalitate, aprobat prin Legea nr. 298 din 21.12.2012 cu privire la activitatea Consiliului pentru egalitate, Decizia Consiliului este un act oficial și produce efecte juridice de la data comunicării ei părților. Decizia poate fi contestată direct în instanța de judecată de persoana care se consideră vătămată în drepturi, în modul și în termenul prevăzut de Codul administrativ, fără respectarea procedurii prealabile.

Urmează a fi menționat că acțiunea în contencios administrativ privind anularea deciziei Consiliului pentru egalitate din 27 martie 2025, în cauza nr. 14/25 a fost înaintată la data de 07 mai 2025, decizia fiind recepționată de reclamantă la data de 11 aprilie 2025, fapt care denotă respectarea termenului de înaintare a acțiunii de către reclamantul Ureche Corneliu.

Ab initio, instanța de judecată a constatat că prin prisma prevederilor art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, motive de inadmisibilitate în privința acțiunii de contencios administrativ înaintată de Ureche Corneliu nu se regăsesc, prin urmare, acțiunea este admisibilă.

Cu referire la temeinicia acțiunii.

La caz, din materialele dosarului instanţa reţine că, la data de 17 ianuarie 2025, Consiliul pentru Egalitate a înregistrat plângerea formulată de Corneliu Ureche, medic chirurg-oncolog în cadrul Secției Mamologie a IMSP Institutul Oncologic, prin care acesta a invocat existența unor pretinse fapte de discriminare și hărțuire la locul de muncă din partea administrației instituției în care activează. (f.d. administrativ 1-4)

În plângerea adresată Consiliului, reclamantul a invocat, în esență, faptul că în privința sa ar fi fost întreprinse mai multe acțiuni pe care le consideră abuzive și discriminatorii, inclusiv

transferuri și detașări pe care le consideră ilegale, excluderea de la anumite activități profesionale, refuzul acordării concediilor, aplicarea unor sancțiuni disciplinare pretins nejustificate, precum și lipsa transparenței în cadrul unor anchete de serviciu. Totodată, reclamantul a indicat că unele dintre actele administrative emise anterior de conducerea IMSP Institutul Oncologic au fost contestate în instanța de judecată și anulate, însă a susținut că pretinsul comportament abuziv al administrației ar fi continuat.

Prin aceeași sesizare, reclamantul a solicitat Consiliului examinarea multiaspectuală a circumstanțelor invocate, constatarea discriminării și hărțuirii la locul de muncă, precum și inițierea unui proces contravențional și sancționarea persoanelor pe care le consideră responsabile.

În cadrul examinării plângerii, la data de 27 februarie 2025, Consiliul pentru Egalitate a solicitat reclamantului informații și materiale suplimentare, inclusiv date necesare pentru clarificarea circumstanțelor invocate. Reclamantul a prezentat ulterior materiale și explicații suplimentare. (f.d. administrativ 8)

În urma examinării informațiilor prezentate inițial și ulterior, Consiliul pentru Egalitate a constatat că acestea nu permiteau stabilirea unei prezumții privind existența unei fapte de discriminare. În particular, autoritatea a reținut lipsa indicării criteriului protejat în baza căruia reclamantul pretindea că a fost supus tratamentului discriminatoriu, precum și lipsa unor informații referitoare la persoanele aflate într-o situație comparabilă și care ar fi beneficiat de un tratament mai favorabil.

La data de 05 martie 2025, avocatul Vasiliu Sergiu, în interesele petiționarului Ureche Corneliu a prezentat poziția pe marginea solicitării Consiliului din 27 februarie 2025, însă fără a indica criteriul protejat care a determinat tratamentul diferențiat. (f.d. administrativ 29)

În aceste circumstanțe, Consiliul pentru Egalitate a adoptat, la data de 27 martie 2025, Decizia nr. 14/25, prin care a declarat inadmisibilă plângerea reclamantului, în temeiul art. 14^1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității. (f.d. administrativ 33-35)

Potrivit actului contestat, soluția a fost determinată de faptul că plângerea și materialele suplimentare prezentate nu conțineau fapte care să permită stabilirea prezumției existenței unei situații discriminatorii, inclusiv din perspectiva lipsei unui criteriu protejat și a unor elemente comparative relevante. Consiliul a reținut, astfel, că faptele invocate de reclamant, deși descriau mai multe situații pe care acesta le considera abuzive sau hărțuitoare, nu erau legate de un criteriu protejat de legislația în materia egalității și nediscriminării.

Prin urmare, la data de 07 mai 2025, Ureche Corneliu s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Consiliul pentru Egalitate privind anularea actului administrativ individual defavorabil. (f.d. 8-14)

Instanța reține că, potrivit art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă din domenii specifice pot fi reglementate prin norme legislative speciale. În prezenta cauză, asemenea norme speciale sunt cele cuprinse în Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității și Legea nr. 298/2012 cu privire la activitatea Consiliului pentru Egalitate.

În conformitate cu art. 1 alin. (1) din Legea nr. 121/2012, scopul prezentei legi este prevenirea şi combaterea discriminării, precum şi asigurarea egalităţii tuturor persoanelor aflate sub jurisdicţia Republicii Moldova în sferele politică, economică, socială, culturală şi alte sfere ale vieţii, fără deosebire de rasă, culoare, origine naţională, etnică şi socială, statut social, cetăţenie, limbă, religie sau convingeri, vârstă, sex, identitate de gen, statut matrimonial, orientare sexuală, dizabilitate, stare de sănătate, statut HIV, opinie, apartenenţă politică, avere, naştere sau orice alt criteriu.

Totodată, potrivit art. 2 din Legea nr. 121/2012, discriminarea presupune orice deosebire, excludere, restricţie ori preferinţă în drepturi şi libertăţi, interese legitime şi beneficii ale persoanei sau ale unui grup de persoane, precum şi susţinerea comportamentului discriminatoriu bazat pe criteriile protejate, reale sau presupuse, în afară de cazul în care acestea se justifică în mod obiectiv şi rezonabil, printr-un scop legitim şi dacă mijloacele de atingere a acelui scop sunt proporţionale, adecvate şi necesare.

Conform art. 3 din Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității, subiecţi în domeniul discriminării sînt persoanele fizice şi juridice din domeniul public şi privat.

Potrivit art. 11 alin. (1) din Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității, Consiliul pentru egalitate (în continuare – Consiliu) este o autoritate bugetară autonomă, instituită în scopul prevenirii şi combaterii discriminării şi asigurării egalităţii. Consiliul acţionează în condiţii de imparţialitate şi independenţă organizaţională, funcţională, operaţională şi financiară faţă de orice autoritate publică, persoană fizică sau juridică, indiferent de tipul de proprietate şi forma juridică de organizare, şi faţă de orice persoană cu funcţie de răspundere de orice nivel.

Conform art. 12 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității, Consiliul are următoarele atribuţii: i) examinează plîngerile privind discriminarea.

Conform art. 13 din Legea nr. 121/2012, procedura de constatare a existenţei sau inexistenţei faptei de discriminare se iniţiază de membrii Consiliului din oficiu sau la cererea victimei, inclusiv la cererea sindicatelor, asociaţiilor obşteşti, precum şi a altor persoane care au un interes legitim în combaterea discriminării şi care reprezintă o persoană, un grup de persoane sau o comunitate împotriva căreia se presupune că a fost comisă fapta discriminatorie. Plângerea depusă la Consiliu trebuie să conţină o descriere a încălcării dreptului persoanei, date privind momentul în care a avut loc această încălcare, faptele şi eventualele dovezi care permit stabilirea prezumţiei existenţei unei fapte de discriminare, numele şi adresa persoanei care o depune, precum şi datele care permit identificarea persoanei despre care se presupune că a comis fapta discriminatorie. Plângerea poate fi depusă la Consiliu în termen de un an de la data săvârşirii faptei discriminatorii sau de la data la care s-a aflat sau trebuia să se cunoască despre săvârşirea ei. În cazul unei fapte de discriminare continuă sau prelungită, termenul curge de la data săvârşirii ultimei acţiuni sau inacţiuni. Depunerea plângerii la Consiliu nu constituie o procedură prealabilă obligatorie pentru adresarea în instanţa de judecată. Examinarea concomitentă de către Consiliu şi instanţa de judecată a unui litigiu între aceleaşi părţi, cu privire la acelaşi obiect şi având aceleaşi temeiuri are drept efect încetarea procedurii de examinare a plângerii de către Consiliu.

Relevant pentru soluționarea cauzei este, art. 14^1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 121/2012, potrivit căruia Consiliul declară plângerea inadmisibilă dacă aceasta: a) nu conţine fapte care permit stabilirea prezumţiei existenţei unui fapt de discriminare.

În același context, pct. 56 din Regulamentul de activitate al Consiliul pentru egalitate, aprobat prin Legea nr. 298 din 21.12.2012 cu privire la activitatea Consiliului pentru egalitate, petiţionarul sau, după caz, persoana interesată trebuie să prezinte fapte şi eventuale probe care permit stabilirea prezumţiei existenţei unei fapte de discriminare, iar reclamatului îi revine sarcina de a proba că faptele nu constituie discriminare.

Prin urmare, rezultă că procedura specială instituită de legiuitor nu obligă Consiliul să examineze în fond orice situație prezentată drept „abuz" sau „hărțuire", indiferent de existența elementelor specifice discriminării. Dimpotrivă, legiuitorul a instituit o etapă distinctă în care urmează a fi verificat dacă faptele comunicate sunt de natură să permită stabilirea prezumției existenței unei situații discriminatorii.

Astfel, existența unui tratament nefavorabil, a unui conflict profesional, a unor măsuri disciplinare, a unui refuz de acordare a concediului sau a unei alte conduite pretins abuzive nu este, prin ea însăși, suficientă pentru calificarea conduitei respective drept discriminare în sensul Legii nr. 121/2012. Este necesară existența unei legături între tratamentul invocat și un criteriu protejat de lege.

Aplicând normele legale menționate circumstanțelor cauzei, instanța de judecată constată că soluția adoptată de Consiliul pentru Egalitate prin Decizia nr. 14/25 este justificată de datele existente în procedura administrativă.

În primul rând, instanța de judecată reține că reclamantul a descris în plângerea sa o serie de situații pe care le consideră abuzive și hărțuitoare, inclusiv transferuri și detașări, excluderea de la anumite activități profesionale, refuzul concediilor, aplicarea unor sancțiuni disciplinare și efectuarea unor anchete de serviciu. Însă, pentru ca aceste fapte să poată constitui, în sensul Legii nr. 121/2012, elemente ale unei situații discriminatorii, era necesar ca reclamantul să indice criteriul protejat în baza căruia ar fi fost supus tratamentului pretins discriminatoriu.

Or, nici în plângerea inițială, nici în informațiile suplimentare prezentate la solicitarea Consiliului, reclamantul nu a indicat în mod concret criteriul protejat care ar fi determinat pretinsul tratament nefavorabil.

Acest element prezintă o importanță esențială. Criteriul protejat nu reprezintă un element formal, lipsit de relevanță, ci constituie tocmai elementul care diferențiază discriminarea, în sensul Legii nr. 121/2012, de alte conduite ilegale sau abuzive care pot apărea în cadrul raporturilor de muncă.

Astfel, faptul că o persoană consideră că a fost tratată incorect, că i s-au aplicat sancțiuni nejustificate, că i-a fost refuzat concediul ori că a fost supusă unor măsuri pe care le consideră abuzive nu conduce, în mod automat, la concluzia existenței discriminării. Pentru aplicarea Legii nr. 121/2012 este necesară demonstrarea sau cel puțin conturarea unei legături între tratamentul pretins nefavorabil și un criteriu protejat.

În al doilea rând, instanța constată că reclamantul nu a prezentat nici elementele necesare pentru identificarea unei situații comparabile în care alte persoane, aflate într-o situație relevant similară, ar fi beneficiat de un tratament mai favorabil. Consiliul a solicitat reclamantului completarea informațiilor, inclusiv sub aspectul persoanelor care ar fi fost tratate mai favorabil, însă materialele suplimentare prezentate nu au înlăturat această insuficiență.

În al treilea rând, este relevant faptul că Consiliul nu a adoptat soluția contestată imediat după recepționarea plângerii, ci a solicitat reclamantului informații și materiale suplimentare. Prin demersul nr. 03/315 din 27 februarie 2025, reclamantului i s-a oferit inclusiv posibilitatea de a completa plângerea cu datele necesare pentru stabilirea elementelor pretinsei discriminări. Reclamantul a prezentat materiale suplimentare, însă acestea nu au permis identificarea criteriului protejat și a elementelor comparative necesare.

Prin urmare, nu poate fi primită susținerea reclamantului potrivit căreia Consiliul ar fi refuzat în mod arbitrar să examineze plângerea sau că ar fi adoptat soluția contestată fără a analiza circumstanțele sesizate.

Dimpotrivă, din succesiunea acțiunilor întreprinse în cadrul procedurii administrative rezultă că autoritatea a solicitat informații suplimentare tocmai pentru a clarifica dacă sunt întrunite condițiile necesare pentru instituirea prezumției de discriminare. Faptul că informațiile suplimentare prezentate de reclamant nu au fost apreciate ca fiind suficiente pentru atingerea acestui prag nu poate fi echivalat, prin el însuși, cu lipsa examinării plângerii.

În aceste condiții, instanța nu poate reține argumentul reclamantului potrivit căruia simpla prezentare a mai multor acte sau situații nefavorabile ar fi fost suficientă pentru ca autoritatea să fie obligată să inițieze examinarea în fond a pretinsei discriminări.

În al patrulea rând, instanța reține că nu poate fi confundată existența unui eventual litigiu de muncă cu existența unei fapte de discriminare în sensul Legii nr. 121/2012.

Împrejurarea că reclamantul a contestat anterior anumite acte emise de administrația IMSP Institutul Oncologic, iar unele dintre acestea au fost anulate de instanța de judecată, nu conduce, în sine, la concluzia că măsurile respective au avut la bază un criteriu protejat de discriminare. Legalitatea sau ilegalitatea unui act emis în cadrul raporturilor de muncă reprezintă o chestiune distinctă de existența unei fapte de discriminare.

Prin urmare, chiar presupunând că unele dintre măsurile adoptate de angajator ar fi fost ilegale, această împrejurare nu dispensează persoana care invocă discriminarea de necesitatea de a indica elementele care permit calificarea conduitei drept discriminare în sensul legislației speciale.

În al cincilea rând, instanța nu poate reține nici argumentul reclamantului potrivit căruia Consiliul ar fi trebuit să identifice din oficiu criteriul protejat și persoanele comparabile.

Din economia dispozițiilor speciale ale Legii nr. 121/2012 și ale Regulamentului de activitate al Consiliului rezultă că, pentru declanșarea examinării propriu-zise a unei plângeri, petiționarului îi revine obligația de a prezenta suficiente elemente factuale care să permită instituirea prezumției de discriminare. Consiliul poate solicita completarea informațiilor și poate administra date relevante, însă această competență nu poate fi transformată într-o obligație a

autorității de a construi din oficiu, în lipsa unor elemente minime furnizate de petiționar, însăși ipoteza discriminării.

În speță, reclamantului i-a fost oferită posibilitatea de a completa plângerea, însă acesta nu a prezentat informațiile necesare pentru stabilirea legăturii dintre conduita invocată și un criteriu protejat.

În acest sens, este relevant și faptul că sarcina probei în această etapă nu presupune dovedirea definitivă a discriminării, ci instituirea unei prezumții rezonabile a existenței acesteia. Totuși, chiar și pentru atingerea acestui prag minim este necesară prezentarea unor elemente factuale suficiente și coerente. În lipsa criteriului protejat și a unei situații comparabile relevante, prezumția nu poate fi instituită.

Instanța nu reține nici argumentul reclamantului potrivit căruia Decizia nr. 14/25 ar fi nemotivată sau ar conține doar formule șablon.

Examinarea actului contestat prin prisma circumstanțelor reținute în procedura administrativă relevă că autoritatea a indicat atât temeiul juridic al soluției, cât și circumstanțele factuale care au determinat adoptarea acesteia.

În esență, raționamentul Consiliului este unul coerent: plângerea descrie mai multe situații pe care reclamantul le consideră nefavorabile, însă nu indică acel criteriu protejat care ar fi determinat tratamentul respectiv și nici elementele comparative necesare pentru instituirea prezumției de discriminare; informațiile suplimentare solicitate de Consiliu nu au înlăturat aceste carențe; prin urmare, nu sunt întrunite condițiile pentru continuarea examinării plângerii în fond.

Această motivare permite identificarea raționamentului care a stat la baza soluției adoptate și, totodată, permite exercitarea controlului judecătoresc asupra legalității actului administrativ.

Prin urmare, simplul fapt că reclamantul nu este de acord cu raționamentul autorității sau apreciază că aceasta trebuia să ajungă la o altă concluzie nu este suficient pentru a demonstra ilegalitatea actului administrativ.

Instanța nu poate reține nici argumentele reclamantului privind pretinsa încălcare a dreptului la muncă, a dreptului la asistență, a dreptului la un proces echitabil și a dreptului la viață privată.

Prin Decizia nr. 14/25, Consiliul nu a dispus încetarea raporturilor de muncă ale reclamantului, nu i-a limitat dreptul de a exercita profesia și nu a instituit vreo restricție asupra relațiilor sale profesionale. Actul contestat s-a limitat la soluționarea plângerii adresate Consiliului în cadrul competențelor atribuite acestei autorități prin legislația specială.

Eventualele încălcări ale drepturilor reclamantului în cadrul raporturilor de muncă cu IMSP Institutul Oncologic urmează a fi examinate prin prisma normelor juridice aplicabile raporturilor de muncă și a căilor legale specifice, fără ca orice asemenea încălcare să poată fi calificată automat drept discriminare în sensul Legii nr. 121/2012.

De asemenea, accesul reclamantului la justiție nu a fost restrâns prin decizia contestată. Dimpotrivă, reclamantul a beneficiat de posibilitatea de a supune controlului judiciar actul emis de Consiliul pentru Egalitate, ceea ce și-a și exercitat prin prezenta acțiune.

În urma examinării circumstanțelor cauzei, instanța constată că Decizia Consiliului pentru Egalitate nr. 14/25 din 27 martie 2025 a fost emisă în limitele competenței legale și cu aplicarea normelor speciale care reglementează examinarea plângerilor privind discriminarea.

Deși reclamantul a invocat mai multe acțiuni ale administrației IMSP Institutul Oncologic pe care le consideră abuzive și hărțuitoare, acesta nu a prezentat elemente factuale din care să rezulte că tratamentul pretins nefavorabil a fost determinat de unul dintre criteriile protejate de Legea nr. 121/2012. Totodată, nu au fost indicate suficiente elemente privind existența unei situații comparabile în care alte persoane să fi beneficiat de un tratament mai favorabil.

Aceste lipsuri au fost aduse la cunoștința reclamantului în cadrul procedurii administrative, iar prin demersul Consiliului i s-a oferit posibilitatea de a completa plângerea cu informațiile necesare. Materialele prezentate ulterior nu au permis însă înlăturarea deficiențelor constatate.

În aceste condiții, nefiind întrunite elementele minimale necesare pentru instituirea prezumției existenței unei situații discriminatorii, Consiliul a aplicat în mod corespunzător prevederile art. 14^1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 121/2012. Or, în lipsa unei asemenea prezumții, autoritatea nu era ținută să treacă la examinarea în fond a faptelor reclamate ca discriminare.

Instanța subliniază că, potrivit art. 16 alin. (1) din Codul administrativ, dreptul discreționar al autorității publice presupune posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții juridice conforme scopului legii, în limitele și condițiile prevăzute de actele normative în vigoare. Această competență nu presupune libertatea autorității de a decide arbitrar, ci obligativitatea ca opțiunea adoptată să fie legală, motivată și realizată cu bună-credință, în spiritul principiului legalității.

Prin urmare, instanța constată că decizia Consiliului pentru egalitate de a declara inadmisibilă plângerea a fost emisă în exercitarea legală a dreptului discreționar, cu respectarea prevederilor legale și a scopului normei juridice aplicabile.

Instanța nu identifică nici încălcări ale drepturilor constituționale invocate de reclamant ca urmare a emiterii deciziei contestate. Actul Consiliului nu a dispus măsuri care să afecteze raporturile de muncă ale reclamantului, exercitarea profesiei sau viața sa privată, ci a soluționat plângerea în cadrul competenței speciale atribuite autorității. Eventualele litigii privind legalitatea măsurilor angajatorului urmează a fi soluționate prin mijloacele juridice corespunzătoare raporturilor de muncă.

Analizând argumentele invocate de reclamant în cererea de chemare în judecată, coroborat cu circumstanțele de fapt ale cauzei și cadrul normativ incident, instanța de contencios administrativ reține că activitatea desfășurată de autoritatea publică pârâtă este legală și întemeiată. Aceasta s-a desfășurat în conformitate cu prevederile legale aplicabile, iar în lipsa unor probe pertinente și concludente care să infirme legalitatea actului administrativ contestat, instanța constată că nu sunt întrunite condițiile necesare pentru a adopta una dintre hotărârile prevăzute la art. 224 alin. (1) lit. a)-e) din Codul administrativ.

În același timp, instanţa de judecată conchide că încălcările revendicate prin prezenta acțiune, nu își găsesc confirmare prin prisma cadrului normativ în vigoare la data desfășurării activității administrative, argumentele părții reclamante în acest sens fiind întemeiate pe

aprecierea subiectivă a circumstanțelor de fapt constatate, respectiv interpretarea eronată a normelor de drept material.

Cu referire la argumentele secundare, instanța nu se expune asupra fiecărui argument invocat de participanții la proces, ținând cont de Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, din care rezultă că, motivarea hotărârii nu trebuie înțeleasă ca necesitând un răspuns la fiecare argument invocat. Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene, pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea trebuie să evidențieze că, judecătorul a examinat chestiunile esențiale prezentate și nu trebuie interpretată ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument (*Van de Hurk vs Țările de Jos, 19 aprilie 1994 , pct.61, seria A, nr.288*).

În conformitate cu prevederile art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)–e).

În consecință, analizând normele legale în coraport cu circumstanțele faptice stabilite, precum și criticele aduse de către reclamant referitor la acțiunile autorității publice pârâte, instanța de judecată conchide că, actul administrativ emis de Consiliul pentru egalitate este legal și întemeiat.

Față de cele ce preced, instanța de judecată ajunge la concluzia de a respinge acțiunea în contencios administrativ depusă de Ureche Corneliu către Consiliul pentru Egalitate privind anularea deciziei Consiliului pentru Egalitate nr. 14/25 din 27.03.2025 și obligarea examinării în fond a plângerii, ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 224-229 din Codul administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge acțiunea în contencios administrativ depusă de Ureche Corneliu către Consiliul pentru Egalitate privind anularea deciziei Consiliului pentru Egalitate nr. 14/25 din 27.03.2025 și obligarea examinării în fond a plângerii, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la Judecătoria Chișinău sediul Râșcani.

Președintele ședinței, Cristina Panfil
Judecător